

LBRIS

We know
books

J. FENIMORE COOPER

*Ultimul
mohican*

Traducere
Liana Ciuche

Editura
TANA

CUPRINS

Capitolul I.	
<i>O călătorie primejdioasă</i>	5
Capitolul II.	
<i>Călăuza necredincioasă</i>	17
Capitolul III.	
<i>Atacați de maquași</i>	26
Capitolul IV.	
<i>Prizonierii maquașilor</i>	47
Capitolul V.	
<i>Surorile își regăsesc tatăl</i>	62
Capitolul VI.	
<i>Înfrângere și trădare</i>	86
Capitolul VII.	
<i>În căutarea celor două surori</i>	110
Capitolul VIII.	
<i>Alice este salvată</i>	129
Capitolul IX.	
<i>În puterea delawarilor</i>	167
Capitolul X.	
<i>Judecata unui patriarh</i>	186
Capitolul XI.	
<i>Ultimul mohican</i>	199

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COOPER, JAMES FENIMORE

Ultimul mohican / J. Fenimore Cooper ;

trad.: Liana Ciuche. - Mușătești : Editura Tana, 2026

ISBN 978-630-6794-06-5

I. Ciuche, Liana (trad.)

821.111

© Editura Tana pentru prezenta traducere

Pentru comenzi și informații, ne puteți contacta la:

- tel: 0743-146.673, 0726-71.01.41
- e-mail: edituratana@yahoo.com
- www.edituratana.ro

Tipar: ARTPRINT

Email: office@artprint.ro

CAPITOLUL I

O călătorie primejdioasă

O trăsătură caracteristică a războaielor coloniale anglo-franceze din America de Nord a fost aceea că mai înainte de a ajunge să se întâlnească față în față și să înceapă bătălia, cele două tabere vrăjmașe erau nevoite să învingă întâi caznele și primejdiile cu care se confruntau în acele locuri pustii și sălbatice. Și probabil nici o regiune cuprinsă între vastele granițe ale teritoriului american nu ar putea să ofere o imagine mai realistă a cruzimii și încrâncenării năprasnicelor războaie din acele timpuri precum ținutul care se întinde între izvoarele fluviului Hudson și lacurile din vecinătatea acestuia.

Un brâu lat de păduri, ce păreau de nestrăpuns, despărțea teritoriile deținute de cele două provincii vrăjmașe supuse Franței și, respectiv, Angliei. Colonistul cutezător și europeanul iscusit care luptau umăr la umăr trudeau adesea luni de-a rândul ca să răzbească prin puhoaiile prăvalnice sau prin trecătorile povârnite de munte, în căutarea unui prilej pentru a-și proba vitejia în fața dușmanilor greu de localizat.

Înlesnirile pe care cadrul natural de aici le oferea combatanților porniți la luptă pe jos erau prea vădite pentru a fi trecute cu vederea de cele două tabere. Oglinda prelungă a Lacului Champlain se întindea de la granița cu Canada și pătrundea adânc în interiorul provinciei înveci-

nate a New Yorkului, alcătuiind un drum încropit de natură până la jumătatea distanței pe care trebuiau s-o țină sub control francezii pentru a putea să-și lovească dușmanii. La capătul dinspre miazăzi a Lacului Champlain, se vărsau în el apele altui lac, denumit de misionarii iezuiți „Lacul-cel-Sfânt”, în timp ce englezii mai puțin pioși îl botezaseră „Lacul George”, după numele regelui din țara lor, al doilea prinț din Casa de Hanovra. Cele două comunități își uniseră astfel eforturile spre a răpi lacului numele pe care i-l dăduseră indienii băștinași, și anume acela de Horican.

Scobit între munți și croindu-și drum șerpuit printre nenumărate insule, Lacul-cel-Sfânt se întindea pe încă vreo douăsprezece leghe spre miazăzi. În dreptul câmpiei înalte care în cele din urmă zăgăzuia apele lacului, începea o zonă de transbordare, adică o fâșie de uscat, care se întindea pe cam tot atâtea mile și care-l purta pe călătorul temerar pe malurile fluviului Hudson, într-un loc unde, în afară de piedica obișnuită a cataractelor sau vâltorilor, cum le spuneau pe atunci localnicii, fluviul devenea navigabil până la vărsare.

Această zonă a devenit scena însângerată unde s-au purtat mai toate bătăliile pentru stăpânirea coloniilor din America de Nord. În locurile prielnice unde drumul era mai lesnicios au fost ridicate forturi, care erau cucerite și recucerite, rase de pe fața pământului și construite la loc, după cum hotărau sorții victoriei. Iar în codrii din vecinătate se afundau oștiri întregi și soldații care apucau să mai iasă din ei se întorceau atât de osteniți de atâtea griji sau descurajați de înfrângere încât semănau cu niște cete de schelete umblătoare. În vremea acestor sângeroase strădani s-au petrecut întâmplările pe care vom încerca să le povestim, în cel de-al treilea an al ultimului război dintre Franța și Anglia pentru cucerirea unui teritoriu care nu a fost menit să rămână în stăpânirea nici uneia din cele două puteri.

În acea vreme, la marginea de miazăzi a fâșiei de uscat dintre fluviul Hudson și Lacul George se ridica un fort britanic cunoscut sub denumirea de Fortul Edward, după numele unuia dintre prinții preferați ai familiei domnitoare. Aici era cantonat generalul Webb, care avea sub comanda sa oștirea regelui din provinciile nordului, ce însuma peste cinci mii de soldați. Pe malul Lacului George, la capătul dinspre miazănoapte al fâșiei de uscat, se afla un fort de pădure, cunoscut sub numele de Fortul William Henry, comandat de bătrânul luptător scoțian Munro, care avea în subordine un regiment din trupele regulate și o mână de locuitori ai provinciei. Când acesta din urmă îi transmise generalului Webb că iscoadele îl văzuseră pe Montcalm urcând în susul Lacului Champlain cu o armată câtă frunză și iarbă, vestea fu primită mai degrabă cu spaimă, decât cu bucuria încrâncenată pe care o simte un oștean când află că dușmanul se află în bătaia puștii sale. Mesagerul indian care adusese știrea venise și cu o cerere imperioasă din partea lui Munro prin care solicita să-i fie trimise degrabă întăriri masive, deoarece oștirea sa era de departe cu mult prea mică pentru a înfrunta colosala forță armată din subordinea lui Montcalm.

La primirea veștii, generalul Webb dădu ordin ca un regiment de o mie cinci sute de oșteni aleși pe sprânceană să se pregătească de plecare spre Fortul William Henry din extremitatea de miazănoapte a fâșiei de uscat, iar în zorii zilei următoare, coloana de soldați se și porni la drum. Cele două forturi se aflau la o depărtare de mai puțin de cinci leghe unul de altul, iar poteca bătătorită care la început folosise doar mesagerilor pentru a duce veștile fusese lărgită spre a face loc pentru trecerea cărușelor, astfel încât un detașament de oșteni, cu tot echipamentul de luptă necesar, putea lesne parcurge această distanță într-o singură zi lungă de vară, de la răsărit până la apusul soarelui.

Adierea vântului contenise să le mai aducă celor rămași la fort Iarma surdă a coloanei de oșteni care se îndepărta și se făcuse nevăzută și până și codașii regimentului se pierduseră în zare, când soldații băgară de seamă că erau în toi alte pregătiri pentru o nouă plecare. În fața unei barăci din bușteni neobișnuit de mare și încăpătoare, așteptau vreo șase cai gata înșeuăți; după harnașament, doi din ei păreau că fuseseră pregătiți special pentru două femei de rang mare, a căror prezență era cu totul neobișnuită în inima acestui ținut sălbatic, iar un bidiviu de lup-tă purta harnașamentul și armele unui ofițer de stat major. La o oarecare distanță de această scenă, se închegaseră mai multe grupuri de curioși și gură-cască, însă printre spectatori era totuși unul a cărui înfățișare și purtare făceau o notă discordantă cu restul mulțimii, căci nu părea nici pierde-vară, și nici un om lipsit de educație.

Înfățișarea acestui om era pur și simplu dizgrațioasă, cu toate că nu era nicidecum schilodit. Avea și el oase și articulații precum toți oamenii, dar toate mădularele sale erau disproporționate. Când stătea în picioare, era mai înalt decât ceilalți, dar așezat, părea de aceeași statură cu semenii săi. Avea capul mare, umeri înguști, brațe lungi care se bălângăneau pe lângă trup și niște mâini mici, dacă nu chiar delicate. Picioarele-i erau atât de subțiri încât păreau niște vrejuri uscate și neobișnuit de lungi. Iar îmbrăcămintea nepotrivită și rău asortată nu făcea decât să-i pună și mai mult în lumină ciudătenia fapturii. Purta o haină de un albastru deschis, cu pulpane scurte și largi, și o capă scurtă care lăsa să i se vadă gâtul lung și subțire, precum și picioarele încă și mai lungi și subțiri. Pantalonii erau din nanchin gălbui, strânși pe pulpă și legați deasupra genunchilor cu niște funde mari, care la început fuseseră albe, dar acum erau slinoase de atâta purtare. Niște ciorapi din bumbac închiși la culoare și o pereche de pantofi, din care unul avea un pinten argintat, îi com-

pletau îmbrăcămintea din partea de jos a trupului. Iar de sub apărătoarea unui buzunar uriaș de la o vestă soioasă din mătase cu model în relief, bogat ornamentată cu dantelă din fir de argint de pe care se dusesse tot lustrul, se ițea un obiect, care, date fiind împrejurările și personajele de față, ar fi putut fi luat cu ușurință drept cine știe ce armă primejdioasă și necunoscută. O pălărie uriașă în trei colțuri, de forma celor purtate de oamenii bisericii în ultimii treizeci de ani, conferea demnitate individului blând și oarecum lipsit de expresie, care părea să aibă nevoie de acel ajutor artificial pentru a da și mai multă presanță unui preainalt și neobișnuit rang pe care-l deținea.

În timp ce soldații de rând se țineau la distanță de baraca generalului Webb, în semn de respect pentru comandantul lor, individul pe care tocmai l-am descris se vârî printre servitorii care se ocupau de cai, exprimându-și fără nici un fel de reținere atât părerile critice, cât și aprecierile pline de laudă la adresa bidiviilor, după cum se nimerise ca animalele să fie sau nu pe placul inimii sale, și presărându-și observațiile cu nenumărate citate din Biblie.

Se întoarse apoi spre silueta dreaptă, țeapănă, tăcută și nemișcată a mesagerului indian, care de cu seară adusesese în tabără veștile acelea supărătoare. Cu toate că omul stătea absolut neclintit și cu toate că, dând dovadă de stoicismul caracteristic neamului său, se făcea că nu bagă în seamă agitația și vacarmul din jurul lui, se putea desluși în atitudinea sa o încrâncenare posacă, amestecată cu liniștea caracteristică celor trăiți departe de civilizație, care ar fi atras neîndoios privirile unor ochi mai experimentați decât ai individului care îl scruta cu uimire nedisimulată. Băștinașul purta securea de război și cuțitul specifice tribului său, dar, cu toate acestea, înfățișarea sa nu era deloc cea a unui războinic. Ba dimpotrivă, avea un aer absent, ca și când abia ar fi trecut printr-o mare istoveală de pe urma căreia nu găsisese încă vreme să se întremeze. Culorile cu

care indienii își vopsesc fața când pleacă la război se contopiseră de-a valma, închipuind o mângăleală întunecată pe chipul său încrunțat, făcând ca trăsăturile feței sale să pară încă și mai sălbatică și respingătoare și obținând astfel, din întâmplare, un efect chiar mai mare decât cel avut în vedere prin meșteșugul vopsirii chipului. Doar ochii care îi luceau ca niște stele de foc în mijlocul unor nori aducători de furtună îi trădau adevărata fire aprigă.

Dar chiar în timp ce ochii cercetători și cu băgare de seamă ai indianului întâlneau ochii plini de uimire ai interlocutorului său, un zvon slab de glasuri suave anunță apropierea celor așteptate pentru a permite cavalcadei să pornească la drum și un tânăr în uniformă de ofițer însoți la cai două tinere doamne, care, după cum se vedea din straietele pe care le purtau, erau pregătite să înfrunte osteneala unei călătorii prin pădure. Cea care părea mai feciorelnică, deși amândouă erau tinere, își dădu la iveală chipul fermecător, părul auriu și ochii scânteietor de albaștri, când, fără nici o urmă de cochetărie, lăsă adierea dimineții să-i zboare de pe față voalul verzui prins de pălăria de castor. Nimic pe lumea aceasta n-ar fi putut fi mai minunat sau mai delicat decât bujorii care îi înfloriseră în obraji și nici mai încântător decât zâmbetul plin de viață pe care i-l dăruie tânărului ofițer care o ajută să urce în șa. Cealaltă, care se părea că se bucură de aceeași atenție în ochii ofițerului, își ascundea chipul de ochii privitorilor cu o grijă potrivită unei persoane cu vreo patru-cinci ani mai în vârstă, dar oricum se putea vedea că era mai împlinită la trup și mai matură decât tovarășa sa de drum.

Îndată ce suiră în șa, cavalerul sări ușor pe bidiviul său și toți trei îi făcură o plecăciune generalului Webb care, în semn de politețe, rămase în pragul barăcii sale până plecară. Apoi călătorii își întoarseră caii și porniră în trap domol spre poarta dinspre miazănoapte a fortului. Mesagerul indian alunecă pe lângă ei și se duse în fruntea

cavalcadei, deschizându-le drumul pe poteca folosită de trupele armatei. Vălul doamnei mai în vârstă se desfăcu pentru o clipă și lăsă să se vadă ochii în care se citea un sentiment indescriptibil de milă, admirație și groază în timp ce urmărea mișcările agile ale sălbaticului. Părul acestei doamne era negru și lucios ca pana corbului. Nu avea tenul închis la culoare, ci mai degrabă chipul ei era îmbujorat de un sânge bogat, gata-gata să-i iasă prin pori. Și, cu toate acestea, nu era nimic lipsit de rafinament sau dizgrațios în acest chip cu trăsături armonioase, pline de demnitate și deosebit de frumos. Surâse, ca și cum și-ar fi cerut iertare pentru fugara sa lipsă de stăpânire de sine, iar surâsul îi dădu la iveală dinții mai albi ca alabastrul.

Între timp, domnița mai tânără îi ceru lămuriri tânărului ofițer care le însoțea:

– Heyward, se văd adeseori prin păduri arătări precum indianul pe care tocmai l-am zărit sau ai poruncit acest spectacol special ca să ne amuzi, pe Cora și pe mine?

– Indianul acela este un mesager care lucrează în slujba oștirii noastre și poate fi socotit un erou printre cei din poporul său, răspunse ofițerul. S-a oferit de bună voie să ne conducă la fortul de la Lacul George pe un drum mult mai puțin cunoscut și mai scurt decât dacă am fi apucat-o pe urma detașamentului care se deplasează încet.

– Nu-mi place omul acesta, îi zise tânăra domniță, scuturându-se de o teamă care era mai mult adevărată, decât simulată. Dar probabil îl cunoști bine, Duncan, fiindcă altfel nu i te-ai fi încredințat cu atâta încredere la drum, nu?

– Cred că mai degrabă vrei să spui, Alice, că nu v-aș fi încredințat pe voi lui, așa-i? Da, într-adevăr îl cunosc bine pe acest indian, altfel nu aș fi avut atâta încredere în el. Se zice că e canadian, dar cu toate acestea a stat printre prietenii noștri mohawki, care după cum știi reprezintă unul dintre cele șase triburi de indieni aliați. A ajuns printre noi, după câte am auzit, printr-o întâmplare ciudată în

care a fost implicat și tatăl duminică, care se spune că s-a purtat cam aspru cu sălbaticul acesta în acea împrejurare... dar nu-mi mai aduc aminte chiar toată povestea; e suficient să-ți spun că acum este prietenul nostru.

– Păi dacă spui că a fost dușmanul tatălui meu, atunci să știi că-mi place încă și mai puțin! exclamă tânăra domniță, cuprinsă de îngrijorare. Nu vrei să vorbești cu el, domnule maior Heyward, ca să-i aud și eu glasul?

– N-are nici un rost, fiindcă probabil ți-ar răspunde doar printr-un fel de exclamație. Dar uite-l că s-a oprit; asta înseamnă că poteca ascunsă pe unde o vom lua trebuie să fie pe-aici, pe aproape.

Când ajunseră lângă indianul care se oprise, zăriră o potecă care se afunda în pădurea ce străjuia drumul folosit de oștire și care era atât de îngustă, încât chiar și pentru un singur om era greu să treacă.

– Iată drumul pe care vom merge noi, zise tânărul ofițer, cu glas scăzut. Nu vă mai arătați neîncredătoare, căci în felul acesta s-ar putea să atrageți chiar primejdia de care vă e frică.

– Tu ce părere ai, Cora? se întoarse neliniștită tânăra domniță spre sora ei mai mare. Nu crezi că dacă am urma drumul pe care a luat-o detașamentul ne-am simți mai în siguranță, chiar dacă prezența soldaților ar fi cam supărătoare?

– Alice, tu nu-ți dai seama unde pândește adevărata primejdie din pricina faptului că nu cunoști obiceiurile indigenilor, zise Hayward. Dacă dușmanii au ajuns la fâșia de uscat, ceea ce deocamdată este cu neputință, deoarece am trimis iscoade să cerceteze zona, înseamnă că vom da peste ei tocmai când atacă detașamentul și multe capete vor fi atunci scalpate, pentru că soldații au luat-o pe un drum cunoscut, pe când noi am stabilit că o luăm pe poteca aceasta cu nici un ceas în urmă, astfel că nu are cum să fi fost descoperită deja.

– Vrei să spui că ar trebui să nu avem încredere în omul acesta doar pentru că purtările lui sunt diferite de ale noastre și pentru că pielea lui e neagră? întrebă Cora cu răceală în glas.

Alice nu mai șovăi și croindu-și calul Narraganset cu cravașa, se avântă printre ramurile tinere ale tufărișurilor, urmându-l pe mesagerul care se pierdea pe poteca întunecoasă și plină de mărăcinișuri.

Tânărul ofițer tocmai se întorsese să-i spună ceva Corei, domnița cu ochi negri, când deodată, de undeva din spatele lor, de pe drumul pe care îl străbătuseră, răzbătu până la ei un zgomot surd de copite care tropoteau peste buruienile potecii. Ofițerul duse mâna la trăgaciul armei și întregul alai se opri în loc.

În clipa următoare, se văzu apărând individul acela dizgrațios pe care l-am descris mai devreme, gonind pe o mârtoagă mică de stat și costelivă pe cât de repede putea, fără s-o omoare împungând-o cu pinterul în coaste.

La început, Hayward se încruntă și chipul său frumos, deschis și plin de bărbăție se întunecă, dar apoi, pe măsură ce străinul se apropia, trăsăturile i se destinseră și când drumețul ajunse lângă ei, ofițerul chiar îl întâmpină cu un surâs. Alice nici măcar nu se osteni prea mult să-și înfrâneze veselia care o cuprinsese la vederea personajului aceleia ciudat și chiar și în ochii gânditori ai Corei se aprinse o scânteie jucăușă pe care mai degrabă deprinderea decât firea părea să o domolească.

– Căutați pe cineva prin părțile acestea? întrebă Hayward, când străinul ajunse destul de aproape de ei și-și încetini mersul. Sper că nu ne aduceți vești rele.

– O, nicidecum, răspunse necunoscutul. Am auzit că mergeți la Fortul William Henry și cum și eu merg tot într-acolo, m-am gândit că ar fi mai plăcut pentru ambele părți dacă am călători împreună.

– Dacă mergi spre lac, ai greșit drumul, îi spuse Hayward cu aroganță în glas. Poteca într-acolo e cam la jumătate de milă de-aici, în spatele dumitale.

– Știu asta, răspunse străinul, fără să se arate intimidat de această primire rece. Am zăbovit o săptămână la Fortul Edward. Nu e deloc chibzuit pentru un om de profesia mea să fie prea familiar cu cei pe care are însărcinarea să-i instruiască; aceasta e pricina pentru care nu am mers pe urmele detașamentului. Pe deasupra, m-am gândit că un domn cu un caracter ca al dumneavoastră trebuie să știe cel mai bine care e drumul cel mai potrivit, așa că m-am hotărât să vă însoțesc, ca să fie călătoria mai plăcută și să mai schimbăm și noi o vorbă, două.

– Ați luat o hotărâre nechibzuită, dacă nu chiar pripită! exclamă Hayward, care nu știa dacă să-și verse mânia care pusese stăpânire pe el sau să-i rădă în față necunoscutului. Dar ați pomenit ceva despre instrucție și profesie; sunteți cumva din corpul de armată al provincialilor, ca instructor în nobila știință a atacului și apărării, sau poate sunteți unul din aceia care desenează tot felul de linii și unghiuri și se țin că sunt mari matematicieni?

Străinul se uită pentru o clipă la ofițerul care îl luase la întrebări, după care răspunse:

– De atac sper că nu poate fi vorba nici din partea mea, nici dintr-a dumneavoastră, așa că nu am pentru ce mă apăra; iar singurul merit pe care mi-l asum este că am ceva cunoștințe în marea artă de a-i înălța rugăciuni lui Dumnezeu și a-i aduce mulțumiri după învățătura psalmilor.

– Omul acesta este fără doar și poate un discipol al lui Apollo! strigă amuzată Alice. De aceea îl iau sub protecția mea. Necunoscutul acesta ciudat mă amuză și cum văd că poartă muzica în sufletul lui, mă gândesc că nu trebuie să-i respingem tovarășia cu atâta lipsă de delicatețe. Mă bucur de cunoștință, prietene! continuă domnița, arătând cu vârful cravașei spre potecă și făcându-i semn străinului să

pornească la drum, în timp ce ea însăși își îmboldi Narragansetul s-o ia din loc în buiestru.

Cei doi continuară să discute despre muzică și necunoscutul declară că strădaniile sale din acest domeniu se reduceau la cântările bisericești și, zicând aceasta, scoase din buzunar o carte de psalmi pe care, îi spuse el lui Alice, o purta întotdeauna la el.

– Aceasta este ediția a douăzeci și șasea, explică el, publicată la Boston, în anul Domnului 1744, și se cheamă „Psalmi, imnuri și cântări bisericești din Vechiul și Noul Testament”, tălmăcită întocmai în stihuri englezești, pentru folosința, înălțarea morală și mulțumirea sufletească a binecredincioșilor, atât în biserică, precum și acasă, mai ales pentru cei din Noua Anglie.

Și cu aceste cuvinte, necunoscutul își puse pe nas o pereche de ochelari cu rame metalice și deschise cartea. Apoi, fără să mai lungească vorba sau să se ostenească cu alte explicații, rosti doar „luați aminte!” și ducându-și la gură instrumentul ciudat pe care-l purta în buzunar, scoase un sunet înalt și ascuțit, pe care-l repetă apoi cu o octavă mai jos din voce, și începu să cânte următorul psalm, cu un glas plin și melodios, care sfida muzica, poezia și până și mersul zgâlțâit al mârtoagei sale nestrunite:

„O, cât de bine, cât de plăcut e, ca frații în bună-mpăcare cu toții să trăiască! Acesta-i balsamul ales ce din barba lui Aaron se prelinse pe poalele straiului său.”

Când cântarea ajunse la urechile celor din fruntea alaiului, indianul îi zise ceva lui Heyward într-o engleză stricată, iar acesta la rândul său, se întoarse spre străin și-i făcu semn să pună capăt strădaniei sale muzicale.

– E mai înțelept să facem cât mai puțin zgomot cât străbatem aceste locuri sălbatice. O să...

Se opri însă brusc și, întorcându-se, cătă spre un tufiș, după care se uită bănuitor la indianul care-i călăuzea. Dar cum acesta continua să meargă întins și cu o gravitate im-

perturbabilă, tânărul ofițer zambianca pentru sine, gândindu-se că se înșelase când i se păruse că deslușise prin frunziș ochii scânteietori ai unui sălbatic care stătea la pândă, când de fapt, își zicea el, nu văzuse decât niște boabe lucioase de fructe de pădure...

Maiorul Heyward nu se înșelase însă, căci alaiul călare abia trecuse, când ramurile tufișului fură date la o parte cu băgare de seamă și dintre ele se ivi chipul unui om, pe atât de fioros și groaznic pe cât îl poate face arta sălbaticilor de a-și da cu vopsele pe obraz și mânia nestăpânită care-i stăpânește. Sălbaticul locuitor al pădurii îi urmări din priviri pe călăreții care se îndepărtau și o străfulgerare de bucurie îi lumină chipul vopsit în culori întunecate la gândul că le luase urma și aflase în ce direcție se îndreptau cei care în mintea lui erau deja victimele sale.

CAPITOLUL II

Călăuza necredincioasă

Lăsându-l pe Heyward și pe însoțitorii săi, toți deoptrivă de încrezători și fără să bănuiască cătuși de puțin primeddia care-i pândea, vom muta acum scena acțiunii la câteva mile mai spre apus.

Tot în aceeași zi, doi bărbați se opriră pe malul unui râu mic, dar cu ape repezi, cam la un ceas de mers de tabăra generalului Webb; cei doi păreau că așteaptă venirea unei alte persoane sau un eveniment dinainte plănuir.

Unul din cei doi drumeți avea pielea roșie și îmbrăcăminte bizară specifică băștinașilor pădurii; celălalt, cu toată îmbrăcăminte grosolană, asemănătoare cu a sălbaticilor, avea pielea palidă și deschisă la culoare, deși arsă de soare, caracteristică celor de origine europeană. Cel dintâi, care era aproape gol, avea desenat pe trup un cap de mort înspăimântător, vopsit în alb și negru. Era ras în cap, cu excepția bine cunoscutei șuvițe de păr pe care și-o lăsa războinicii, ca să li se poată lua scalpul ca trofeu de război. Nu purta nici un fel de podoabă, în afară de o pană de vultur înfiptă în smocul lung de păr, care-i atârna pe umărul stâng. La brâu avea o secure de război și un cuțit de scalpat de fabricație englezească, iar pe genunchii goi și ciolănoși ținea nepăsător o pușcă cu țevă scurtă, din cele cu care politica albilor cerea să fie înarmați indigenii care le erau aliați. Pieptul lat, mâinile și picioarele vânjoase și căutătura gravă a acestui războinic arătau că era în